

ΜΑΤ ΚΑΙ ΤΟΜ ΘΑΝΤΦΙΑΝΤ

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΟΝΤΡΙΤΣ

Πρόλογος:
Μένιος
Σακελλαρόπουλος

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΔΑΝΕΣ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι απόλυτοι ήρωες του ποδοσφαίρου: Μόντριτς**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Ultimate Football Heroes: Modric

Από τις Εκδόσεις DINO BOOKS, Λονδίνο 2019

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Matt και Tom Oldfield

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έρρικα Πάλλη

ΠΡΟΛΟΓΟΣ – ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Μένιος Σακελλαρόπουλος

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Dan Leydon

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Σπυριδούλα Βονίτση

© Matt Oldfield, 2019

© Εικονογράφησης: www.envydesign.co.uk

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Dan Leydon, 2019

Originally published in the English language by Studio Press,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.

The moral rights of the author have been asserted.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

Πρώτη έκδοση: Απρίλιος 2024

ISBN 978-618-01-5621-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 | Publishers since 1979

Έδρα: Head Office:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση | 121, Τατοίου Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Βιβλιοπωλείο: Bookstore:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα | 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Τηλ.: 2102804800 | Tel.: 2102804800

e-mail: info@psychogios.gr
psychogios.gr

© Matt Oldfield, 2019/© Εικονογράφησης: www.envydesign.co.uk

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Dan Leydon, 2019/© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2024

ΜΑΤ ΚΑΙ ΤΟΜ ΟΛΤΦΙΑΝΤ
ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΜΟΝΤΡΙΤΣ

Μετάφραση: Έρρικα Πάλλη

Για όλους τους αναγνώστες, νεαρούς και (πιο) μεγάλους

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΤΣΑΜΠΙΟΝΣ ΛΙΓΚ

24 Μαΐου 2014, Στάδιο ντα Λουζ, Λισαβόνα

Ύστερα από εννιά μήνες καταπληκτικής ποδοσφαιρικής δράσης, είχε έρθει η ώρα για τον μεγαλύτερο αγώνα στην Ευρώπη – τον τελικό του Τσάμπιονς Λιγκ!

Ένα απίστευτο πλήθος 60.000 φιλάθλων χειροκροτούσε και ζητωκραύγαζε, καθώς οι δύο ομάδες έβγαιναν από τη φυσούνα, περνούσαν δίπλα από το γυαλιστερό ασπρέμινο κύπελλο και έμπαιναν στον αγωνιστικό χώρο.

Ατλέτι! Ατλέτι! Ατλέτι!

Από τη μία ήταν η Ατλέτικο Μαδρίτης, φορώντας τη φανέλα με τις κόκκινες και λευκές ρίγες. Η νέα πρωταθλήτρια Ισπανίας ήταν μια πολύ δύσκολη ομάδα.

Ρεάλ! Ρεάλ! Ρεάλ!

Από την άλλη, ήταν οι αντίπαλοί τους στη Μαδρίτη, οι Γκαλάκτικος, που φορούσαν το μπλε φούτερ της φόρμας τους. Οι τηλεοπτικές κάμερες περνούσαν μπροστά από τους σούπερ σταρ:

Άνχελ Ντι Μαρία, Γκάρεθ Μπέιλ, Σάμι Κεντίρα, Ραφαέλ Βαράν, Καρίμ Μπενζεμά, Κριστιάνο Ρονάλντο...

Στριμωγμένος ανάμεσα σε αυτούς τους γίγαντες του ποδοσφαίρου ήταν ο Λούκα, ο μικρόσωμος μαέστρος της μεσαίας γραμμής της Ρεάλ Μαδρίτης. Ο Λούκα μπορεί να μην ήταν τόσο ψηλός, αλλά ήταν γενναίος σαν λιοντάρι. Δίπλα στον Σάμι, η δουλειά του θα ήταν να κερδίσει την μπάλα και να την πασάρει μπροστά στους φανταστικούς φορ της Ρεάλ.

«Φέτος είναι η χρονιά μας, παιδιά!» φώναξε ο Ίκερ Κασίγιας, ο αρχηγός της Ρεάλ, πριν από τη σέντρα. «Πάμε να κερδίσουμε το *δέκατο!*»

Οι οπαδοί της Ρεάλ Μαδρίτης περίμεναν δώδεκα ολόκληρα χρόνια για να κατακτήσουν τον δέκατο τίτλο τους στο Τσάμπιονς Λιγκ. Είχαν απελπιστεί! Αλλά, αφού έχασαν στους ημιτελικούς επί τρία χρόνια στη σειρά, η ομάδα τους είχε επιτέλους καταφέρει να περάσει στον τελικό για άλλη μια φορά. Τώρα έπρεπε να τον κερδίσουν.

Από το πρώτο κιόλας λεπτό, ο Λούκα κοντρόλαρε ήρεμα το παιχνίδι για τη Ρεάλ. Ήταν ο πρώτος του τελικός Τσάμπιονς Λιγκ, αλλά δεν του φαινόταν καθόλου. Ήταν ταλέντο από τη φύση του!

Κοντρόλ, στροφή, τέλεια πάσα.

Κοντρόλ, στροφή, τέλεια πάσα.

Κοντρόλ, στροφή, ντρίμπλα, στη συνέχεια τέλεια πάσα!

Ο Λούκα έψαχνε πάντα να δημιουργήσει ευκαιρίες για γκολ, αλλά δε βιαζόταν ποτέ να πασάρει. Η υπομονή ήταν το

κλειδί. Τελικά, κάποια στιγμή, ένα κενό παρουσιάστηκε στην άμυνα της Ατλέτικο.

Με ύψος 1,72, ο Λούκα ήταν ένας από τους κοντούτερους παίκτες στον αγωνιστικό χώρο, αλλά τι σημασία είχε αυτό όταν είχε τέτοια ψυχή; Έκανε τάκλιν, έκλεβε πάσες και κέρδιζε ακόμα και κεφαλιές!

Στο τριακοστό έκτο λεπτό, ωστόσο, η Ατλέτικο προηγήθηκε. Ο Λούκα δεν μπόρεσε παρά να δει την κεφαλιά του Ντιέγκο Γκοντίν να περνάει πάνω από το τεντωμένο χέρι τού Ίκερ. *1-0!*

«Συνεχίστε!» παρότρυνε τους συμπαίκτες του ο σέντερ μπακ της Ρεάλ Σέρχιο Ράμος. «Έχουμε πολύ χρόνο για να ισοφαρίσουμε».

Ο Λούκα δεν ήταν το είδος του παίκτη που θα πανικοβαλλόταν. Συνέχισε απλώς να κάνει ό,τι έκανε πάντα, δημιουργώντας φάσεις για τη Ρεάλ Μαδρίτης στον αγωνιστικό χώρο.

Κοντρόλ, στροφή, τέλεια πάσα.

Κοντρόλ, στροφή, τέλεια πάσα.

Κοντρόλ, στροφή, ντρίμπλα, στη συνέχεια τέλεια πάσα!

Όμως ο χρόνος κυλούσε στο δεύτερο ημίχρονο και η Ρεάλ δεν είχε σκοράρει ακόμα. Ο Τιμπό Κουρτουά απέκρουσε την εκτέλεση φάουλ του Κριστιάνο. Ο Καρίμ, ο Ίσκο και ο Γκάρεθ σούταραν άουτ.

«Πόσες ευκαιρίες χρειαζόμαστε;» γκρίνιαξε ο Λούκα, διαβάζοντας τη σκέψη όλων των αγχωμένων οπαδών της Ρεάλ Μαδρίτης στις κερκίδες.

Όταν έτρεξε να εκτελέσει ένα κόρνερ, ο αγώνας ήταν στις

καθυστερήσεις. Ήταν ή τώρα ή ποτέ στον τελικό του Τσάμπιονς Λιγκ...

Ο Λούκα έκανε μια ωραία σέντρα προς το σημείο του πέναλτι ελπίζοντας για το καλύτερο. Στην περιοχή υπήρχαν πολλά σπρωξίματα, αλλά ξαφνικά ο Σέρχιο πήδηξε ψηλά και έστειλε την μπάλα με κεφαλιά στα δίχτυα. 1-1!

Κοντά στο σημαϊάκι του κόρνερ, ο Λούκα σήκωσε θριαμβευτικά τα χέρια του.

«Τα καταφέραμε!» βρυχήθηκε.

Μα τι γκολ! Και πάνω στην ώρα! Οι παίκτες της Ατλέτικο ήταν απογοητευμένοι, οι παίκτες της Ρεάλ ενθουσιασμένοι. Το όνειρό τους για το *Ντέσιμα, το δέκατο*, ήταν ακόμη ζωντανό.

Στην παράταση, η Ρεάλ πήγε δυνατά για τη νίκη. Το σουτ του Άνχελ αποκρούστηκε, αλλά ο Γκάρεθ βρέθηκε στο σωστό σημείο για να στείλει την μπάλα στα δίχτυα. 2-1!

«Ναι!» ούρλιαξε ο Λούκα καθώς πανηγύριζε με τον παλιό συμπαίκτη του στην Τότεναμ.

Γι' αυτό είχαν πάει και οι δύο στη Ρεάλ Μαδρίτης – για τη δόξα, για τα τρόπαια. Όταν ήταν για τη νίκη, η ομάδα ήταν αδίστακτη.

Ο Μαρσέλο ντρίμπλαρε μπροστά και σουτάρε μπροστά από τον Κουρτουά. 3-1!

Ο Κριστιάνο σκόραρε από το σημείο του πέναλτι. 4-1!

Ο Λούκα χοροπηδούσε πάνω κάτω με τους καταπληκτικούς συμπαίκτες του μπροστά στους οπαδούς της Ρεάλ Μαδρίτης. Ήταν οι νέοι πρωταθλητές της Ευρώπης!

Ύστερα από ένα κακό ξεκίνημα, είχε καταλήξει να είναι η καλύτερη βραδιά στη ζωή του Λούκα μέχρι τώρα. Είχε μια κροατική σημαία γύρω από τους ώμους του, το μετάλλιο του νικητή στον λαιμό του και, σύντομα, θα κρατούσε το κύπελλο του Τσάμπιονς Λιγκ στα χέρια του!

Αλλά πρώτα ήταν η σειρά του Ίκερ. Καθώς ο αρχηγός της Ρεάλ Μαδρίτης σήκωνε το κύπελλο ψηλά πάνω από το κεφάλι του, σύννεφα από άσπρα κομφετί γέμισαν τον ουρανό. Ήταν ώρα να αρχίσει το πάρτι.

Καμπεόνες! Καμπεόνες! Ολέ! Ολέ! Ολέ!

Όταν ήταν η σειρά του να κρατήσει το κύπελλο, ο Λούκα το έσφιξε δυνατά. Ουάου, ήταν πελώριο και αρκετά βαρύ. Φαντάσου να του έπεφτε!

«Ζήτω!» ύψωσε τη φωνή του στον νυχτερινό ουρανό της Λισαβόνας.

Ήταν μια στιγμή που ο Λούκα θα κρατούσε για πάντα στη μνήμη του. Ήταν σταρ του ποδοσφαίρου τώρα. Ήξερε ότι ο παππούς του θα ήταν πολύ υπερήφανος γι' αυτόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

ΣΤΙΣ ΚΑΤΣΙΚΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΠΠΟΥ

«Λούκα!» ακούστηκε μια κουρασμένη φωνή μέσα από την ανοιχτή πίσω πόρτα. «Πού είσαι; Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, παρακαλώ. Έχουμε δουλειά να κάνουμε».

«Έρχομαι, παππού!» απάντησε ο Λούκα, αρπάζοντας το μπουφάν του από την κρεμάστρα πριν τρέξει προς τα έξω. Τον χειμώνα το κρύο ήταν τσουχτερό στις πλαγιές του όρους Βέλεμπιτ, όπου ζούσε η οικογένεια Μόντριτς.

«Τι καλό παιδί», είπε ο παππούς χτυπώντας τον τρυφερά στην πλάτη. «Πάμε».

Καθώς ο Λούκα περπατούσε δίπλα στον παππού του, δεν έριξε ούτε ματιά στο άγριο, μοναχικό τοπίο γύρω του. Ήταν συνηθισμένος σε αυτή τη θέα. Ήταν το σπίτι του, εξάλλου. Αντιθέτως, έσκυψε το κεφάλι κοιτώντας το μονοπάτι μπροστά του. Το έκανε για δύο λόγους. Πρώτον, γιατί το έδαφος ήταν πετρώδες και ανώμαλο και δεν ήθελε να σκοντάψει και να πέσει. Και, δεύτερον, γιατί έψαχνε για το τέλειο κλαδί.

Ο Λούκα δεν μπορούσε να βοσκήσει κασίκες χωρίς ένα

καλό μπαστούνι – με τίποτα! Θα ήταν σαν να ζητούσες από έναν ποδοσφαιριστή να παίξει χωρίς μπάλα.

«Δεν είναι κακό», ένευσε επιδοκιμαστικά ο παππούς του όταν ο Λούκα τού έδειξε το κλαδί που είχε διαλέξει. «Θα κάνει μια χαρά τη δουλειά του».

Ο Λούκα ήταν μόλις πέντε χρόνων αλλά αρκετά μεγάλος για να φροντίζει τα ζώα. Εξάλλου, αν δε βοηθούσε αυτός, ποιος θα το έκανε; Δεν υπήρχαν γείτονες εκεί γύρω. Το σπίτι τους ήταν το μοναδικό στον δρόμο. Και οι γονείς του Λούκα, ο Στίπε και η Ραντόικα, δούλευαν πολλές ώρες σε ένα τοπικό εργοστάσιο πλεχτών για να κερδίσουν χρήματα για την οικογένεια.

Έτσι, οι κασίκες και η φροντίδα τους ήταν δουλειά του Λούκα, και την έπαιρνε πολύ στα σοβαρά. Γι' αυτό και η επιλογή του τέλειου κλαδιού ήταν τόσο σημαντική.

«Όχι! Λάθος από εκεί!» φώναξε ο Λούκα στις κασίκες που προσπάθησαν να πάρουν διαφορετικό δρόμο. Ήταν ακόμη πολύ μικρόσωμος αλλά αρκετά θαρραλέος για να τους κόψει τον δρόμο. «Αυτό είναι – ακολουθήστε τα αδέρφια σας!»

Ήταν τόσο γαλήνια στα μονοπάτια του βουνού. Τον περισσότερο καιρό δε συναντούσες κανέναν άλλον παρά τον Λούκα, τον παππού του και τις κασίκες. Τι άλλο θα μπορούσε να είναι καλύτερο; Δεν υπήρχαν πολλά μικρά παιδιά στην περιοχή, κι έτσι ο παππούς ήταν ο καλύτερός του φίλος. Καθώς περπατούσαν, ο ηλικιωμένος άντρας αφηγούνταν πολλές συναρπαστικές ιστορίες για τη ζωή του και ο Λούκα άκουγε προσεκτικά, ρουφώντας κάθε λέξη.

«Αλλά τώρα οι καιροί αλλάζουν», προειδοποιούσε συχνά ο παππούς καθώς φύλαγαν τις κατσίκες. «Έρχονται αναταραχές».

Δυστυχώς, αποδείχτηκε ότι ο παππούς του Λούκα είχε δίκιο. Πρώτα ήρθαν ο πόλεμος και η στενοχώρια και μετά το ποδόσφαιρο και η χαρά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3

ΟΙ ΛΥΠΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Μια κρύα μέρα του Δεκεμβρίου του 1991, μόλις μια εβδομάδα πριν από τα Χριστούγεννα, ο παππούς του Λούκα έβγαλε τις κασίκες για βοσκή στις βουνοπλαγιές ως συνήθως. Αυτή τη φορά, όμως, ήταν μόνος του, γιατί ο Λούκα ήταν στο σχολείο. Και, δυστυχώς, η πατρίδα τους δεν ήταν πια ένα ειρηνικό μέρος.

Η χώρα τους, η Κροατία, πολεμούσε σκληρά για να γίνει ανεξάρτητο έθνος, ξεχωριστό από τη Γιουγκοσλαβία. Η Γιουγκοσλαβία, ωστόσο, δε θα την άφηνε να φύγει χωρίς να αντισταθεί. Εκείνη την κρύα μέρα του Δεκεμβρίου, στρατιώτες εισέβαλαν ξαφνικά στο Μόντριτσι και ο παππούς του Λούκα σκοτώθηκε.

Όταν γύρισε από το σχολείο και έμαθε τα τραγικά νέα, ο Λούκα ήταν συντετριμμένος. Αγαπούσε τόσο πολύ τον παππού του και τώρα δε θα μπορούσαν ποτέ ξανά να βγάλουν τις κασίκες για βοσκή. Πώς ήταν δυνατό να συμβεί κάτι τόσο φρικτό στον καημένο, αθώο παππού του; Ήταν πολύ δύσκολο για ένα εξάχρονο παιδί να καταλάβει τον πόλεμο.

«Λυπάμαι πολύ, Λούκα», του είπε η μαμά του δακρυσμέ-

νη, «αλλά πρέπει να φύγουμε αμέσως από εδώ. Δεν είναι πια ασφαλές».

Οι ευτυχισμένες μέρες για τους Μόντριτς είχαν πάρει τέλος. Τώρα ήταν πρόσφυγες υπό διωγμό. Η οικογένεια μάζεψε γρήγορα τα υπάρχοντά της και πήγε στο Ζαντάρ, την κοντινότερη πόλη, όπου είχαν γεννηθεί ο Λούκα και η αδελφή του Τζασμίνα.

Και τώρα τι; Δεν είχαν πού να μείνουν ούτε αρκετά χρήματα για να νοικιάσουν καινούριο σπίτι. Ευτυχώς, τους έδωσαν ένα μικρό, άδειο δωμάτιο στο Ξενοδοχείο Κολοβάρε. Δεν είχαν ηλεκτρικό ούτε τρεχούμενο νερό, αλλά τουλάχιστον είχαν ένα καταφύγιο μακριά από τον πόλεμο.

Αλλά ακόμη και στο Ζαντάρ τα πράγματα δεν ήταν καθόλου ασφαλή. Μέρα και νύχτα, ο Λούκα και η οικογένειά του ζούσαν παρέα με τους δυνατούς ήχους του πολέμου. Ακόμη και το περπάτημα στους δρόμους ήταν επικίνδυνο. Καθώς συνεχιζόταν ο αγώνας για την ανεξαρτησία, όλο και περισσότερες καταστροφές γίνονταν παντού. Ήταν σκληρή και τρομακτική εποχή για το κροατικό έθνος.

«Μια μέρα όλα θα γίνουν και πάλι ήρεμα», τους υποσχόταν η μαμά του Λούκα καθώς αγκαλιάζονταν για ζεστασιά.

Αλλά τότε; Ο Λούκα ήθελε να γυρίσει στο Μόντριτσι. Το Ζαντάρ απείχε μόλις μια ώρα με το αυτοκίνητο από το παλιό του σπίτι αλλά η απόσταση του φαινόταν τεράστια. Ήταν πολύ μεγάλο σοκ να αφήσει την ηρεμία της υπαίθρου για τον θόρυβο και τη βαβούρα μιας πόλης. Σε σύγκριση με το Μόντρι-

τσι, το Ζαντάρ ήταν πραγματικά μεγάλο και τρομακτικό. Όπου κι αν κοίταζε, έβλεπε περίεργα και θλιμμένα πρόσωπα.

«Μπαμπά, πότε θα γυρίσουμε σπίτι;» ρωτούσε ο Λούκα ξανά και ξανά.

«Δεν μπορούμε, γιε μου», απαντούσε πάντα ο Στίπε και ο πόνος ζωγραφιζόταν στο πρόσωπό του. «Αυτό είναι τώρα το σπίτι μας».

Ο Λούκα δε σταμάτησε ποτέ να θυμάται με νοσταλγία το Μόντριτσι, τα βουνά, τις κασίδες και, περισσότερο απ' όλα, τον παππού του. Αλλά, ευτυχώς, βρήκε μια καινούρια αγάπη που τον βοήθησε να ξεφύγει από τις λύπες του πολέμου...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΤΟΝ ΜΟΝΤΡΙΤΣ, ΤΟΝ ΑΠΟΛΥΤΟ ΗΡΩΑ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

Ο Λούκα Μόντριτς, παίζοντας μπάλα στα παιδικά του χρόνια στους κατεστραμμένους από τον πόλεμο δρόμους της Κροατίας, και παρά το γεγονός ότι είναι μικρόσωμος, κατάφερε να γίνει ένας από τους πιο δημιουργικούς παίκτες του μεσαίου χώρου. Η πορεία του ως το Νούμερο 10 της Ρεάλ Μαδρίτης μπορεί να μοιάζει με παραμύθι, αλλά είναι πέρα για πέρα αληθινή.

ΟΙ ΑΠΟΛΥΤΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ ΣΕ ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΝ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 29516